

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Pro arte, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s.**,
sídlem Tržiště 366/13, 118 00, Praha 1
jednající na účet podfondu Podfond Pro arte
zastoupené advokátem JUDr. Liborem Němcem, PhD.
sídlem Masarykova 427Palackého 151/10, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2024, č. j. 21654/24/5200-11434-711926,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeny platební výměry na daň z příjmů právnických osob vydané Specializovaným finančním úřadem (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ze dne 4. 10. 2022, č. j. 165397/22/4200-13782-105725, kterým byla vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 4.702.310 Kč a za zdaňovací období od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2022 ze dne 12. 9. 2023, č. j. 163314/23/4200-13782-105725, kterým byla vyměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 1.641.410 Kč.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve uvedla, že je podfondem fondu kvalifikovaných investorů Pro arte, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s. („podfond Pro arte“) ve smyslu § 165 zákona č. 240/2013 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů („ZISIF“) a v souladu s § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů („zákon o daních z příjmů“ nebo „ZDP“) je samostatným poplatníkem daně z příjmů právnických osob.
3. Napadená rozhodnutí jsou podle žalobkyně nezákonná a stojí na nesprávných právních závěrech správce daně a žalovaného. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem v napadeném rozhodnutí, že podfond akciové společnosti s proměnným základním kapitálem (dále také „podfond SICAV“) nemůže být základním investičním fondem (dále též „ZIF“) podle § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů.
4. Námitky žalobkyně lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
5. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, a to jak pro nedostatek důvodů, tak i pro nesrozumitelnost.
6. Žalobkyně uvádí, že její námitky nebyly žalovaným řádně vypořádány, když mnohými z nich se žalovaný vůbec nezabýval a když argumentace žalovaného je z podstatné části zavádějící a nesprávná. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný se vyhýbá jejím námitkám a místo toho polemizuje se skutečnostmi, které pro daný případ nejsou relevantní.
7. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně uvádí, že na podfond Pro arte se vztahuje snížená 5 % sazba daně podle ust. § 21 odst. 2 ZDP, neboť se na ni vztahuje ust. § 17b odst. 1 písm. a) ZDP a to jako na podfond SICAV. Správce daně však dospěl k závěru, že ust. § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů je speciální úpravou ve vztahu k ust. § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, a aby podfond SICAV mohl být investičním fondem dle ZISIF, pak musí splňovat kritéria podle ust. § 17b odst. 1 písm. a) i písm. c) zákona o daních z příjmů. Žalovaný tento závěr správce daně v žalobou napadeném rozhodnutí neaproboval, uvedl však, že ust. § 17b odst. 1 písm. a) není pro podfond aplikovatelné, s čímž žalobkyně nesouhlasí.
8. Dále žalobkyně uvádí, že pokud by jednotlivá písmena § 17b odst. 1 ZDP měla odpovídat konkrétnímu typu daňového poplatníka, jak tvrdí správce daně, pracoval by zákonodárce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

namísto s pojmem „investiční fond“ s pojmem „investiční fond, který je právnickou osobou“, a nikoli pouze s pojmem „investiční fond“, který zahrnuje i poplatníky bez právní osobnosti uvedené v písm. b) a c) dotčeného ustanovení. Podle žalobkyně z ust. § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP vyplývá, že pokud splňuje podmínku dle písm. a) tohoto ustanovení, nemusí již splňovat podmínku dle dalších písmen, tj. § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP mají alternativní uplatnění. Žalobkyně taktéž nesouhlasí s výkladem správce daně, že emitentem akcií dle § 17b odst. 1 písm. a) ZDP by musel být přímo podfond SICAV. Možnost alternativního uplatnění § 17b odst. 1 písm. a) a c) zákona o daních z příjmů znamená, že, pokud jsou akcie podfondu SICAV přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu ve smyslu § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, je již naplněn účel daného ustanovení, tj. „pojistka“ před nežádoucími způsoby daňové optimalizace.

9. Správce daně podle žalobkyně popírá význam ZISIF, ačkoliv ust. § 17b odst. 1 písm. a) ZDP na definici investičního fondu v ZISIF přímo odkazuje. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že ji jako podfond SICAV nelze považovat za investiční fond ve smyslu ZISIF, neboť může být za tzv. základní investiční fond (dále též „ZIF“) považována pouze za splnění podmínek uvedených v § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů.
10. Žalobkyně poukazuje i na § 169a ZISIF, jež byl do ZISIF implementován s účinností od 1.5.2020 zákonem č. 119/2020 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti regulace podnikání na finančním trhu („*Novela ZISIF*“) a podle kterého se investičním fondem rozumí rovněž podfond SICAV, ledaže ze ZISIF plyne něco jiného. Žalobkyně nesouhlasí se správcem daně, že toto ustanovení je relevantní pouze pro interpretaci ZISIF, a že i v případě, že by bylo z hlediska ZISIF na podfond pohlíženo jako na investiční fond, pro posouzení daňového subjektu je relevantní pouze zákon o daních z příjmů. Tento argument o odděleném výkladu zákona o daních z příjmů nemůže obstát, když ust. § 17b zákona o daních z příjmů musí být vykládáno v souladu se ZISIF, když v § 17b je výslovně na ZISIF v odst. 1 písm. a) odkazováno. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu interpretovat pojem „*investiční fond*“ od ZISIF odlišně, pak by byl tento pojem v zákoně o daních z příjmů definován samostatně a zákonodárce by výslovně na ZISIF neodkazoval.
11. Srovnatelnost postavení podfondu SICAV a investičního fondu potvrzuje i odpověď České národní banky (ČNB) na kvalifikovaný dotaz ze dne 4. 11. 2020. Žalovaný podle žalobkyně nemůže vykládat pojmy „investiční fond“ a „podfond“ odchylně od ČNB. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu interpretovat pojem „investiční fond“ odchylně od ZISIF, těžko by na samotný ZISIF v § 17b ZDP odkazoval.
12. Interpretací žalovaného by taktéž došlo k daňovému znevýhodnění investorů investujících do podfondů SICAV, oproti investorům investujícím do SICAV, která podfondy nevytváří.
13. Podle žalobkyně z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým byl do ZDP včleněn § 17b ZDP, vyplývá, že cílem zákonodárce bylo vyloučit aplikaci snížené daňové sazby u těch investičních fondů, které jsou zakládány pouze za účelem daňové optimalizace, resp. ponechat sníženou sazbu daně pouze pro ty investiční fondy, které skutečně vykonávají investiční činnost (tj. kolektivní investování). Dle žalobkyně pod pojem „investiční fond“ zákonodárce chtěl zahrnout i podfond SICAV. Smyslem novely bylo pro podfondy stanovit stejné podmínky jako pro jiné investiční fondy a zahrnout podfond SICAV pod § 17b odst. 1 písm. a) ZDP.
14. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s žalovaným, který uvedl, že „*zákonné podmínky definované jednotlivými písmeny § 17b odst. 1 ZDP, jsou vymezeny dostatečně přesně, jasně, určitě a*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

srozumitelně a dotčené ustanovení ZDP neumožňuje žádné výkladové nejasnosti, ani aplikace zásady in dubio mitius (v pochybnostech mírněji), respektive in dubio pro libertate, tak není na místě". Dle žalobkyně se žalovaný takto vyjadřuje pouze proto, aby žalobkyni upřel aplikaci zásady in dubio mitius, resp. in dubio pro libertate. Takový postup správního orgánu je zjevně nezákonný.

15. Závěrem žalobkyně shrnuje, že ve smyslu zákona o daních z příjmů, aby se jednalo o ZIF, zásadně postačí naplnění jedné z podmínek § 17b odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pokud podfond splňoval § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů, jedná se ve smyslu zákona o daních z příjmů o základní investiční fond bez dalšího. Žalobkyně také poukazuje na novelu ZDP, která byla vyhlášena 19. června 2024 a současně uvádí, že rozsudky Městského soudu v Praze, na něž žalovaný poukazoval v napadeném rozhodnutí nejsou pramenem práva ČR.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Uvedl, že skutkový stav a právní posouzení věci jsou rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakožto i v celém předloženém spisovém materiálu, na který tímto odkazuje.
17. Úvodem žalovaný konstatoval, že žalobkyně je investiční fond pro kvalifikované investory s proměnným základním kapitálem, který vytvořil a obhospodařuje podfond Pro arte, jenž je účetně, daňově a majetkově oddělenou částí majetku fondu. V souladu s § 17 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou fond a podfond samostatnými poplatníky daně z příjmu právnických osob. Poté, co žalobkyně podala za podfond Pro arte řádné daňové přiznání za zdaňovací období roku 2021 a 2022, zahájil správce daně pro své pochybnosti o správnosti a průkaznosti daňových přiznání postup k odstranění pochybností. Na základě jeho výsledku dospěl k závěru, že žalobkyně v daňovém přiznání uplatnila pro podfond Pro arte sníženou sazbu daně ve výši 5 % v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o daních z příjmů, a to z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Podfond Pro arte podle správce daně totiž nelze považovat za základní investiční fond, a proto mu snížená sazba daně nenáleží. Správce daně následně vydal platební výměry pro zdaňovací období 2021 ze dne 4. 10. 2022, č. j. 165397/22/4200-13782-105725, a pro zdaňovací období 2022 ze dne 12. 9. 2023, č. j. 163314/23/4200-13782-105725 (dále jen „platební výměry“), kterými byla žalobkyni vyměřena daň z příjmů právnických osob za předmětná zdaňovací období v celkové výši 6 343 720 Kč. O odvolání žalobkyně proti platebním výměrům rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, a to tak, že odvolání zamítnul a napadená rozhodnutí potvrdil.
18. *K námitkám v prvním žalobním bodu, tedy k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že je naopak přesvědčen, že napadené rozhodnutí vada nepřezkoumatelnosti nestíhá. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které musí být nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Žalovaný shledává napadené*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodnutí srozumitelným, přičemž ani žalobkyně neuvádí jediný konkrétní příklad, pro který by mělo být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. V napadeném rozhodnutí žalovaný nenachází ani vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Argumentace žalobkyně v tomto smyslu z velké části evidentně plyne z toho, k jakým právním závěrům žalovaný dospěl, a netýká se fakticky přímo existence objektivních překážek, které by znemožňovaly napadené rozhodnutí věcně přezkoumat. Žalovaný je přesvědčen, že vypořádal všechny podstatné odvolací námitky žalobkyně.

19. *K námitkám ve druhém žalobním bodu*, kdy žalobkyně tvrdí, že se na podfond Pro arte vztahuje snížená 5 % sazba daně podle § 21 odst. 2 ZDP a že se § 17b odst. 1 písm. a) ZDP (v rozhodném znění) vztahoval i na podfond SICAV, přičemž jednotlivá písmena § 17b odst. 1 ZDP jsou vůči sobě v alternativním postavení, což je podpořeno i novelou ZDP spolu s příslušnou důvodovou zprávou, žalovaný předeslal, že podfond může být považován za základní investiční fond podle ZDP pouze tehdy, pokud splní podmínky stanovené § 17b odst. 1 písm. c) ZDP, v rozhodném znění. Žádná další ustanovení nemají na jeho postavení vliv.
20. Žalovaný považuje smysl § 17b ZDP za zcela jednoznačný. Z důvodové zprávy vyplývají odlišné závěry, než jak je interpretuje žalobkyně. Na podporu uvedeného odkazuje žalovaný na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v např. rozsudku ze dne 11. 12. 2024, č. j. 6 Afs 272/2023 – 60, se zabýval obdobnou skutkovou i právní situací, kdy se podfond SICAV domáhal výhodnější daňové sazby, jelikož uváděl, že se na něj vztahuje § 17b odst. 1 písm. a) ZDP. NSS dospěl k závěru, že podfond SICAV mohl uplatnit sazbu daně z příjmů právnických osob ve výši 5 % jen při dodržení investiční strategie plynoucí z podmínek stanovených v § 17b odst. 1 písm. c) ZDP (ve znění účinném do 30. 6. 2024), i když byly investiční akcie vydané k podfondu přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu. Ač se spor ve výše uvedené věci týkal období od 1. 1. 2016 do 31. 12. 2020, závěry rozsudku jsou plně přenositelné i na nyní projednávanou věc, neboť rozhodná právní úprava zůstala v podstatných částech zachována.

V. Soudní přezkum

21. U ústního jednání, které se konalo dne 10. června 2025, zástupci obou účastníků setrvali na svých tvrzeních.
22. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Vzhledem k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se často v celém textu žaloby opakují a překrývají, posuzoval soud žalobní námitky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

24. Po seznámení se se správním spisem a po zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. V první řadě se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a kterou žalobkyně vznáší *v prvním žalobním bodu*.
26. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23). K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008).
27. V posuzovaném případě dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
28. V odůvodnění rozhodnutí je popsán skutkový stav, z něhož žalovaný vyšel, jsou v něm sumarizovány odvolací důvody, uvedena příslušná právní úprava vztahující se k danému případu. Žalovaný poté vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a podrobně je právně posoudil. Z argumentace žalovaného je dostatečně zřejmé i to, proč žalovaný dospěl k jím uvedeným závěrům. Napadené rozhodnutí je podrobně a detailně odůvodněno (vypořádání námitek, v nichž je řešeno meritum věci je obsaženo na str. 9 až 29 rozhodnutí) a není nepřezkoumatelné. Městský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak podrobně by mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, a ze dne 27. 9. 2017 č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017 č. j. 2 As 337/2016-64). V daném případě Městský soud není názoru, že by napadené rozhodnutí takovými vadami trpělo. I z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně nesouhlasí s právním hodnocením věci ze strany správce daně a žalovaného. Proti závěrům žalovaného brojí a polemizuje s nimi, což by však nebylo možné, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.
29. Soud k žalobním námitkám, které žalobkyně koncentrovala *do druhého žalobního bodu*, uvádí, že žalobkyně při jejich konstrukci pomíjí skutečnost, že obdobnými námitkami se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

zabýval odvolací orgán v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku této skutečnosti v podané žalobě jen v omezené míře reaguje na závěry, které odvolací orgán k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám žalobkyně vyslovil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jinými slovy žalobkyně dostatečně nereflekovala, že odvolací orgán takové námitky vypořádal, když své námitky de facto zopakovala. V tomto ohledu platí, že v těch případech, kdy se žalobce v žalobě omezí na takovou konstrukci námitek, aniž by reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se odvolací orgán, popř. i prvostupňový orgán, s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah učinil závěr o jejich nedůvodnosti, značně snížil svou šanci na procesní úspěch.

30. Meritum posuzované věci spočívá v zodpovězení otázky, zda se na žalobkyni vztahuje snížená 5 % sazba daně podle § 21 odst. 2 SIZIF.
31. Soud předesílá, že řešením nastolené problematiky, resp. aplikací ust. § 17b odst. 1 ZDP ve vztahu k podfondům SICAV, se zabýval již Městský soud v Praze opakovaně (rozsudek ze dne 31. 8. 2023 č. j. 10 Af 19/2022-79, rozsudek ze dne 21. 9. 2023, č. j. 10 Af 10/2023-61, či rozsudek ze dne 27. 5. 2024, č. j. 17 Af 21/2023-60). V těchto rozsudcích shodně dospěl k závěru, že podfond, jehož zájmy nyní hájí žalobkyně, nelze považovat za základní investiční fond ve smyslu definice § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, nelze na něj aplikovat 5 % sazbu daně dle § 21 odst. 2 zákona o daních z příjmů, ale naopak základní 19% sazbu dle § 21 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Protože proti všem výše označeným rozsudkům zdejšího soudu podaly žalobkyně kasační stížnosti, byly tyto rozsudky podrobeny též posouzení a rozhodnutí Nejvyšším správním soudem.
32. Předně soud připomíná, že v posuzovaném případě mezi účastníky není sporným, že z Výročních zpráv podfondu vyplývá, že investice do uměleckých děl činila k datu 31. 12. 2021 64,88 % hodnoty celkových aktiv a k datu 31. 12. 2022 činila 85,37 % hodnoty celkových aktiv. Ke stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2021 a 2022 došlo na základě výsledku postupu k odstranění pochybností o správnosti a průkaznosti řádného daňového přiznání, který byl zahájen výzvou dle § 89 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (daňový řád), vydanou dne 5. 8. 2022, resp. ze dne 17. 7. 2023. Na základě výsledku postupu k odstranění pochybností dospěl správce daně k závěru, že žalobkyně v daňovém přiznání na řádku č. 280 uplatnila sazbu daně ve výši 5 % platnou pro ZIF neoprávněně, tj. v rozporu s § 21 odst. 2 zákona o daních z příjmů, a to z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 17b odst. 1 písm. c) ZDP, jestliže žalobkyně neinvestovala v souladu se svým statutem více než 90 % hodnoty svého majetku do položek uvedených v dotčeném ustanovení ZDP. Jinými slovy, z hlediska § 17b ZDP žalobkyně nenaplnila podmínky pro jeho podřazení pod základní investiční fond, tedy pro aplikaci sazby daně ve výši 5 %.
33. Žalobkyně svou žalobní argumentaci staví na tvrzení, že se na ni vztahovalo ust. § 17b odst. 1 písm. a) ZDP a to jako na podfond SICAV, přičemž nesouhlasí se správcem daně, že pro sazbu daně ve výši 5 % platnou pro ZIF by měla naplnit podmínky dané ustanovením § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů.
34. Uvedený výklad žalobkyně byl již vyvrácen Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 11. 12. 2024, č. j. 6 Afs 272/2023 po rozsáhlé rekapitulaci právní úpravy dospěl k závěru, že podfond SICAV mohl (v období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2024) uplatnit sazbu daně z příjmu právnických osob ve výši 5 % pouze při dodržení investiční strategie

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

odpovídající podmínkám stanoveným v § 17b odst. 1 písm. c) ZDP, a to i v případě, že investiční akcie vydané k podfondech byly přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu. V následně vydaném rozsudku ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Afs 196/2024-51 pak Nejvyšší správní soud pod bodem [27] uvedl, že „Městský soud *sice konstatoval, že rozhodnutí žalovaného vykazuje určité deficity, avšak současně uvedl, že tyto nedostatky nemají vliv na jeho zákonnost. Z celkového odůvodnění napadeného rozsudku přitom vyplývá, že městský soud nepřisvědčil žalovanému v tom, že by podfond SICAV musel kumulativně splnit podmínky § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, avšak zároveň dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného ob stojí, neboť podfond nesplnil podmínky podle § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, které na něj dopadají. Za klíčové Nejvyšší správní soud tedy označil, že žalovaný uzavřel, že podfond nesplnil podmínky podle § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů, a že městský soud tento závěr aproboval.“ Lze dodat, že i v nyní posuzované věci žalobkyně uvádí shodná tvrzení, tedy že podmínky dané ustanovením § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů na ni nedopadají.*

35. Naopak žalobkyně se dovolává ust. § 17b odst. 1 písm. a) ZDP s tím, že toto ustanovení se vztahuje nejen na ZIF podle zákona upravujícího investiční společnosti a investiční fondy, jehož akcie nebo podílové listy jsou přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu, ale i na podfondy SICAV, aniž by tyto musely splnit podmínky § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Jinými slovy, podle žalobkyně z ustanovení § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP vyplývá, že pokud splňuje podmínku dle písm. a), nemusí již splňovat podmínku dle dalších písmen dotčeného ustanovení, tj. § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP mají alternativní uplatnění.
36. K této námitce soud podává, že městským soudem již bylo vysvětleno v rozsudku ze dne 27. 5. 2024, č. j. 17 Af 21/2023-60, že „Prostý gramatický výklad ustanovení § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů nepřipouští jiný závěr, než že na podfond nelze aplikovat postavení základního investičního fondu, byť akcie vydané fondem v jeho prospěch jsou přijaty na evropský regulovaný trh. Tomu podle názoru soudu odpovídá i logický výklad ustanovení § 17b odst. 1 zákona o daních z příjmů. Ten totiž v písm. c) zřetelně rozlišuje pojmy a instituty investiční fond a podfond. Tato systematika ustanovení § 17b odst. 1 zákona o daních z příjmů je tu od počátku účinnosti zákona č. 267/2014 Sb. a již v rámci legislativní procedury navíc došlo ke speciálnímu pozměňovacímu návrhu, který se týkal daňového režimu podfondech. Pokud tedy ve výsledku v ustanovení § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů není připuštěn jako základní investiční fond i podfond, jehož akcie jsou přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu, jedná se podle názoru soudu o úmysl zákonodárce nepřiznat podfondech takový režim. Být tedy v důsledku legislativní zkratky může z hlediska zákona o investičních společnostech být nazírání na podfond a investiční fond regulováno obdobně, výslovné znění § 17b odst. 1 a) a c) zákona o daních z příjmů, ale i úmysl zákonodárce činí rozdíl v podmínkách pro zdanění podfondů. Základním investičním fondem ve smyslu § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů tak podle názoru soudu nemůže být podfond investičního fondu, byť jeho akcie (popř. podílové listy) byly přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu. Na podfond se tedy vztahuje podmínka pouze dle § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů. Za základní investiční fond tak z daňového hlediska může být považován jen ten podfond investičního fondu, jenž splní podmínku investice 90 % objemu svého majetku do vyjmenovaných investičních nástrojů pod body 1–8 tohoto ustanovení.“ S tímto výkladem se třetí senát městského soudu zcela ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

37. Soud shledává vhodným poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2025, č. j. 3 Afs 231-74, kde pod bodem [59] NSS mimo jiné dodal, že „*Stěžovatelka se mylí pokud tvrdí, že investiční fond a podfond mají mít stejný režim podle § 17 odst. 1 písm. a) ZDP, a dovozuje to z principů korporátní struktury SICAV a jejího fungování. Pomíjí totiž výslovné vložení podfondů SICAV do § 17 odst. 1 písm. c) ZDP, stejně jako deklarovanou snahu omezit možnost daňové optimalizace zneužitím investičních fondů*“, pod bodem [60] rozsudku dále NSS uvádí, že „*....městskému soudu přisvědčuje v tom, že zákonodárce již od počátku účinnosti § 17b odst. 1 ZDP mezi jednotlivými právními formami (a co je podstatnější, jejich fakultativními součástmi v podobě podfondů) investičních fondů rozlišoval. Již z pouhého faktu, že v písm. c) zákon výslovně zmiňuje podfondy SICAV samostatně vedle investičních fondů, zatímco v písm. a) uvádí jen investiční fondy jako takové, lze logickým argumentem a contrario dovést, že podfondů SICAV se varianta základního investičního fondu v písm. a) netýká. To platí i z hlediska systematického. Jestliže § 17b odst. 1 ZDP reguluje podfondy SICAV jako samostatný subjekt, což je potvrzeno i tím, že jim v § 17b odst. 1 písm. d) ZDP přiznává daňovou subjektivitu a že v § 19 odst. 12 prosazuje analytický pohled na SICAV, rozlišující mezi jednotlivými podfondy a SICAV samotnou, nemůže se prosadit obecná právní úprava představovaná jednak § 37c zákona o daních z příjmů a jednak ZISIF*“, pod bodem [61] rozsudku NSS dále rozvíjí, že „*....zákonodárce myšlenku plné srovnatelnosti podfondů SICAV s otevřenými podílovými fondy opustil a v § 17b odst. 1 písm. c) ZDP pro ně nastavil přísnější pravidla. I když je § 37c zákona o daních z příjmů nedílnou součástí platného práva, od l. l. 2015 se uplatní již jen v oblastech, na které zvláštní režim nastavený § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů nedopadá*“.
38. V návaznosti na výše citovanou judikaturu, od níž soud neshledává důvod se odchýlit, dospěl soud při přezkumu napadeného rozhodnutí k závěru, že žalobkyně nesprávně dovozuje a namítá, že z ustanovení § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP vyplývá, že pokud podfond splňuje podmínku dle písm. a) dotčeného ustanovení, nemusí již splňovat podmínku dle dalších písmen tohoto ustanovení, tj. § 17b odst. 1 písm. a) a c) ZDP. Z výše citované judikatury jednoznačně vyplývá, že podfond SICAV nelze bez dalšího považovat za základní investiční fond podle písm. a) dotčeného ustanovení, neboť podléhá testu investičních omezení dle písm. c).
39. Podle žalobkyně z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb., kterým byl do ZDP včleněn § 17b ZDP, vyplývá, že cílem zákonodárce bylo vyloučit aplikaci snížené daňové sazby u těch investičních fondů, které jsou zakládány pouze za účelem daňové optimalizace, resp. ponechat sníženou sazbu daně pouze pro ty investiční fondy, které skutečně vykonávají investiční činnost (tj. kolektivní investování). Dle žalobkyně pod pojem „investiční fond“ zákonodárce chtěl zahrnout i podfond SICAV. Smyslem novely bylo pro podfondy stanovit stejné podmínky jako pro jiné investiční fondy. Podle žalobkyně tak úmyslem zákonodárce bylo zahrnout podfond SICAV pod § 17b odst. 1 písm. a) ZDP. S tímto tvrzením soud nesouhlasí a konstatuje, že z důvodové zprávy k zákonu č. 267/2014 Sb. vyplývá, že zákonodárce jednotlivé kategorie základních investičních fondů zjevně koncipoval jako samostatné, což je zřejmé i z prostého gramatického výkladu ustanovení § 17b odst. 1 zákona o daních z příjmů, jež taxativně vyjmenovává jednotlivé kategorie základních investičních fondů. Z důvodové zprávy k tomu rovněž vyplývá, že původně tři uvažované kategorie základních investičních fondů byly stanoveny z toho důvodu, že právě taková forma podle zákonodárce znemožňovala jejich účelové zakládání (a tím i z daňového hlediska nevyžádanou daňovou optimalizaci). Zákonodárce již v počátku rozlišoval mezi institutem „*investiční fond, jehož akcie nebo podílové listy jsou přijaté k obchodování na evropský*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

regulovaný trh“ a „podfond akciové společnosti s proměnným kapitálem, která je fondem kolektivního investování“. Jednak zjevně tyto instituty nezahrnul do jednoho ustanovení a jednak je rozlišil do písmen a) a c). I ve slovním odůvodnění pak rozlišoval mezi jednotlivými kategoriemi: „investiční fond, jehož akcie nebo podílové listy jsou přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu“, dále „otevřený podílový fond podle zákona upravujícího investiční společnosti a investiční fondy“, „podfond akciové společnosti s proměnným kapitálem, která je fondem kolektivního investování“ a ostatní (testované) investiční fondy. Změna návrhu zákona poslance Jana Volného (tisk 252/1) pak spočívala v podřazení podfondu mezi subjekty testované na investiční omezení. Byla odůvodněna tím, že „zajišťuje pro podfondy akciové společnosti s proměnným kapitálem stejný daňový režim jako pro běžný investiční fond“. I toto odůvodnění pozměňovacího návrhu tedy klade důraz na to, že podfond podléhající investičním omezením má podléhat režimu jako „běžný investiční fond“, což také předpokládá několikerou kategorizaci investičních fondů. Ani v této souvislosti, kdy pozměňovací návrh směřoval výslovně k úpravě zdanění podfondů, nedošlo k jejich podřazení do stejné kategorie jako investičních fondů, jejichž akcie jsou přijaty k obchodování na evropském regulovaném trhu. I toto značí, že zákonodárce již od počátku účinnosti § 17b zákona o daních z příjmů zamýšlel rozlišovat – z daňového hlediska – mezi tam uvedenými jednotlivými kategoriemi investičních fondů. Zákonodárce myšlenku plné srovnatelnosti podfondů SICAV s otevřenými podílovými fondy opustil a v § 17b odst. 1 písm. c) zákona o daních z příjmů pro ně nastavil přísnější pravidla.

40. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se správcem daně, který podle ní popírá význam ZISIF, ačkoliv ustanovení § 17b odst. 1 písm. a) ZDP na definici investičního fondu v ZISIF přímo odkazuje. Žalobkyně poukazuje i na § 169a ZISIF, podle kterého se investičním fondem rozumí rovněž podfond SICAV, ledaže ze ZISIF plyne něco jiného. Žalobkyně namítá, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu interpretovat pojem „investiční fond“ od ZISIF odlišně, pak by byl tento pojem v zákoně o daních z příjmů definován samostatně a zákonodárce by výslovně na ZISIF neodkazoval. Soud v dané věci konstatuje, že rovněž námitce tohoto obsahu se Nejvyšší správní soud věnoval v rozsudku ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Afs 196/2024-51, kde pod bodem [32] uvedl „Pokud se stěžovatelka dovolává § 169a ZISIF, Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Afs 272/2023-60 konstatoval, že toto ustanovení se vztahuje výhradně na výklad samotného ZISIF: Používá-li tento zákon pojem „investiční fond“, „fond kolektivního investování“ nebo „fond kvalifikovaných investorů“, rozumí se jím v případě investičního fondu, který vytváří podfondy, podfond investičního fondu, ledaže z tohoto zákona plyne něco jiného (pozn.: zvýrazněno soudem). Ani odkaz na ZISIF použitý § 17b odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů nemůže mít ambici vtáznout do zákona o daních z příjmů pravidlo obsažené v § 169a ZISIF, nýbrž jeho funkcí je pouze označit právní normu, ve které je právní forma zmiňovaných daňových subjektů blíže definována. Nadto ani § 169a ZISIF nestanoví, že by fond SICAF byl investičním fondem – jen říká, že pravidla ZISIF dopadající na investiční fondy se mají obdobně použít i na podfond SICAV.“
41. Žalobkyně se v žalobě ohledně srovnatelnosti postavení podfondu SICAV a investičního fondu dovolává i odpovědi České národní banky (ČNB) na kvalifikovaný dotaz ze dne 4. 11. 2020, přičemž namítá, že žalovaný nemůže vykládat pojmy „investiční fond“ a „podfond“ odchylně od ČNB. Z obsahu odůvodnění tohoto přípisu vyplývá, že postavení podfondu SICAV je srovnatelné s postavením investičního fondu, současně však z něho vyplývá, že ČNB srovnávala postavení podfondu a investičního fondu toliko z hlediska jednotlivých ustanovení zákona o investičních společnostech, nikoliv však z pohledu definice základního investičního fondu dle zákona o daních z příjmů. Této otázky, která je pro posuzovanou věc

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodná, se odpověď netýká. Lze rovněž připomenout, že výklad právních norem přísluší soudu, který v tomto směru není stanovisky správních orgánů vázán.

42. Žalobkyně poukazuje dále na vzniklou nerovnost s SICAV, která pro svou investiční činnost nezřídila podfondy, neboť právní úprava nastavená zákonem č. 267/2014 Sb. umožňuje, aby mohla přijetím svých investičních akcií k obchodování na evropském regulovaném trhu dosáhnout nižší daňové sazby, zatímco zřídí-li SICAV podfond, tuto možnost ztrácí. Také k této námitce zaujal Nejvyšší správní soud své stanovisko, s nímž se zdejší soud ztotožňuje, když v rozsudku ze dne 16. 4. 2025, č. j. 3 Afs 231/2023-74 uvedl, že tento argument není *ad absurdum*, který by převážil nad veškerou argumentací a dovoloval odhlédnout od logických, časových a systematických vazeb mezi jednotlivými ustanoveními.
43. Důvodným neshledal soud rovněž nesouhlas žalobkyně s žalovaným, který uvedl, že „zákonné podmínky definované jednotlivými písmeny § 17b odst. 1 ZDP, jsou vymezeny dostatečně přesně, jasně, určitě a srozumitelně a dotčené ustanovení ZDP neumožňuje žádné výkladové nejasnosti, ani aplikace zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), respektive *in dubio pro libertate*, tak není na místě“. Výklad podaný správcem daně a žalovaným odpovídá nejen zákonné úpravě, ale je rovněž v souladu s výše citovanou judikaturou.
44. Závěrem žalobkyně poukazuje na novelu ZDP, která byla vyhlášena 19. června 2024. K novelizaci zákona o daních z příjmů došlo zákonem č. 1063/2024 Sb., s účinností od 1. 7. 2024, který pozměnil i § 17b odst. 1 tak, že do písm. a) doplnil i podfondy investičních fondů a v písm. c) zobecnil zmínku o podfondu SICAV její náhradou za pojem podfond investičního fondu; podfondy výslovně doplnil též do písm. d) vztahujícího se na zahraniční daňové subjekty. Potřeba obecnější formulace byla vyvolána tím, že tento zákon současně novelizoval i ZISIV a umožnil zřizovat podfondy i jiným právním formám investičního fondu. I když původní řešení bylo patrně provázáno legislativním deficitem, včetně SICAV bez podfondů; pro podfondy SICAV (jako žalobkyně) však využitelný nebyl (viz podrobněji rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2024, č. j. 6 Afs 272/2023-60).
45. Městský soud shrnuje, že podfond Pro arte nesplnil podmínku základního investičního fondu podle § 17b odst. 1 písm. c) ZDP, tj. investovat více než 90 % hodnoty svého majetku do investičních nástrojů vyjmenovaných v bodech 1 až 8 tohoto ustanovení. Podfondu coby samostatnému daňovému subjektu tak nesvědčí zvláštní sazba DPPO 5 %, ale toliko základní sazba 19 %.
46. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
47. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.